

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

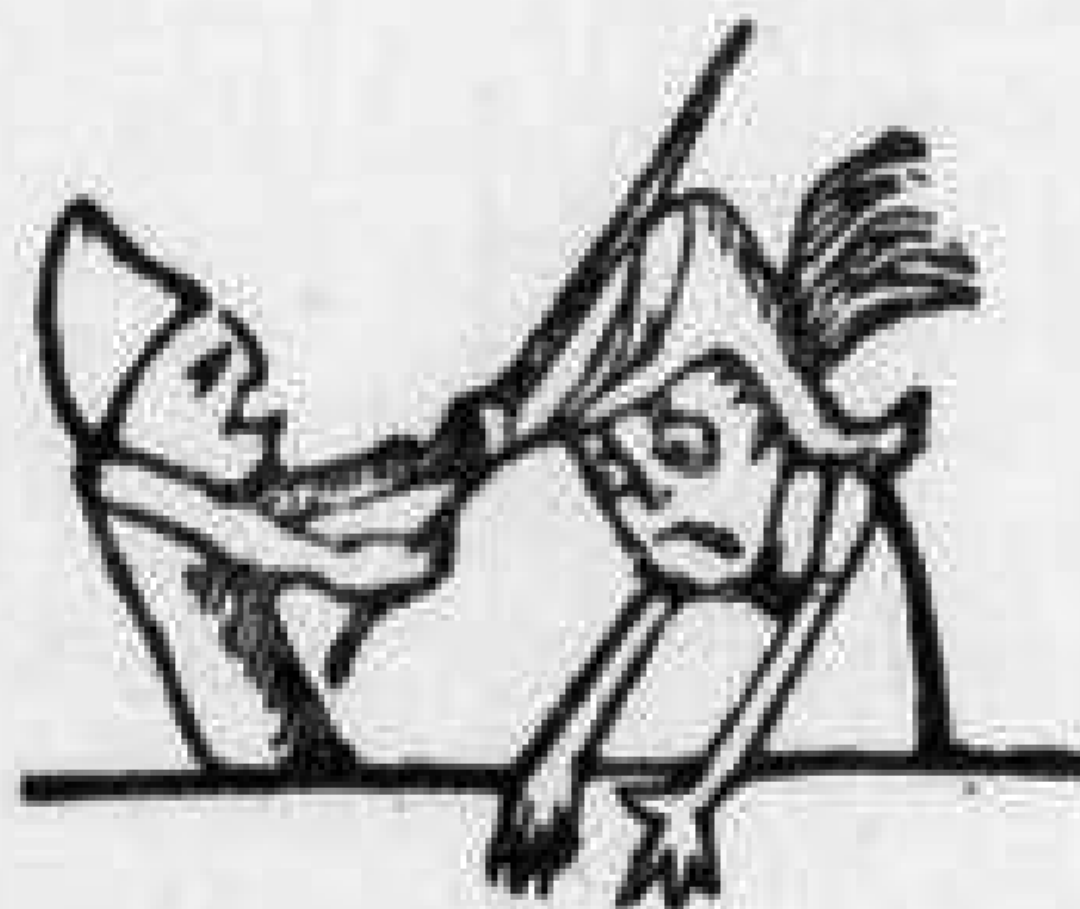
"Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

'Ο Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνῃ
κι' όταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τό' Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονίση.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

'Απριλίου ἑνδεκάτη,
ἡλῆος, ἀνοιξίς, ραχίτι.

'Εξῆντα τέσσαρα σὺν ἑκατόν,
κλαίω τὴν Κοῦτρα μας μὲ κοπετόν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Στρατοδικεῖον διαρκές, Γυμνάσιον τῆς Πλάκας...
ἐκεῖ ἐπῆγε, Περικλῆ, ὁ κάθε σακαράκας,
ἐκεῖ μεγάλη σύγχυσις, βοή καὶ νταραβέρι,
ἐκεῖ ποικίλον ὀπλιτῶν καὶ πολιτῶν ἀσκέρι,
ἐκεῖ κλητῆρες ἀσύτηροί, γιακάδες καὶ σπρωξίδια,
ἐκεῖ σφυρίγματα πολλὰ καὶ ἀρκετὰ βρισίδια,
ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ κατώτεροι καὶ ἄλλοι
μ' ἓνα σωρὸ παράσημα καὶ μὲ στολὴ μεγάλη,
ἐκεῖ τοξόται, πελτασταί, ἐκεῖ καὶ λογχοφόροι,
ἐκεῖ ὁ Παπκαλεξανδρῆς καὶ ἄλλοι δικηγόροι,
ὁ Κακουλίδης δηλαδή, ὁ Δούνης κι' ὁ Κυβέλος...

Π.—'Ογρήγορα παρακαλῶ νὰ φθάσης εἰς τὸ τέλος.

Φ.—'Εκεῖ καὶ χωροφύλακες, ἐκεῖ καὶ Μαθαρίκοι,
ἐκεῖ τῆς Κούτρας τῆς κλεινῆς ἡ ξακουσμένη δίκη.

Π.—Λέγε λοιπόν...

Φ.—'Υπομονή καὶ τώρα θά τὰκούσης.

'Εκεῖ Λαΐνας καὶ Πηνεϊώ, Μαιμούρης καὶ Δεδούσης,
ὁ Πάτσης καὶ ὁ Δάϊκος κι' οἱ ἄλλοι Κουτρομάχοι
μὲ φόρτωμα βαρύτερον ἁμαρτιῶν 'στὴ ράχη,
καὶ ὡςπερ τὰ δ' ὄματα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν
τὰ παραλείπω, Περικλῆ, διὰ τὴν συντομίαν.

Π.—Κι' ἐπὶ τῆς δίκης, Φασουλῆ, ὁποῖαν ἔχεις γνώμην;

Φ.—'Ο μὲν Λαΐνας φαίνεται ψαρόχρουν ἔχων κόμην,
ἀλλὰ καὶ μύστακα ψιρόν καὶ πρόσωπον στρογγύλον
καὶ μέτριον ἀνάστημα...

Π.— Πάλι θά πέση ξύλον.

Φ.—'Ο δὲ Πηνεϊώ, βρὲ Περικλῆ, ὁ τοῦ πολέμου λέων,
μὲ ὑπογένειον κομψὸν ὡς εἶδος Ναπολέον,
γλυκύς καὶ ἀνθηρότατος ὡς ῥόδον 'Απριλίου
ἐκάθητο χαμογελῶν ἐπὶ τοῦ ἔδωλιου
μὲ ἀπαστραπτουσάν στολὴν καὶ φέρων πρὸς τοῖς ἄλ-
ῶς δεῖγμα γενναιότητος καὶ ἀρετῆς μεγάλης [λοῖς

τόν τοῦ Σωτήρος ἀργυροῦν εἰς τὸ ἐξέχον στήθος
καὶ τοὺς φρουροὺς περιφρονῶν καὶ πᾶν τὸ περίξ πλη-

Π.— Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπέρασε καθόλου ἴστο μισθό σου
νὰ δώσης ἴστον Πηνεῖω καὶ σὺ τὸν ἀργυρὸν σταυρὸ σου,
γιὰ νᾶχη διὰ παράσημα καὶ ὄχι ἓνα μόνο...

Φ.— Αὐτὴν τὴν σκέψιν ἔκαμα καὶ ἐγὼ σὲ βεβαιῶ.
Κι' ὅταν τὸν εἶδα μὲ σταυρὸ, μοῦ ἤλθε νᾶβγω ἔξω
καὶ ἀμέσως εἰς τὸ σπῆτι μου, βρὲ Περικλῆ, νὰ τρέξω,
νὰ πάρω τὸ παράσημο καὶ πάλι νὰ γυρίσω
καὶ εἰς τὸ στήθος τοῦ Πηνεῖω καὶ τοῦτο νὰ κολλήσω.
Ἐν τούτοις μάθε, Περικλῆ, περὶ τῶν ἄλλων ὄλων,
ποῦ εἰς τὴν Κοῦτρα ἔπαιξαν πολὺ σπουδαῖον ρόλον,
πῶς ἄλλοι ἔχουν γαλανὰ καὶ ἄλλοι μάτια μαῦρα,
οἱ μὲν πῶς εἶναι μελαποὶ γεμάτοι ἀπὸ λάυρα,
οἱ δὲ ξανθοί, πυρρόξανθοι, μὲ πρόσωπα Σατύρων,
καὶ διαφόρων κράσεων καθὼς καὶ χαρακτήρων,
ὁ μὲν ὠραῖος καὶ γλυκὺς, ὁ δὲ ἀσχημομούρης,
ἀλλ' ἄσπρα γάντια μοναχὰ ἐφόρει ὁ Μαιούρης.
Ὁ ἓνας εἰς τὸν πόλεμον μὲ ἀφοβίαν στέκει
ἐνόσφ μόνον, Περικλῆ, καπνοβολεῖ τουφέκι,
ἀλλ' ὅταν κανονιοῦ βοή ἴσθην ἀκοή του φθάνη,
δὲν ξέρω τί τοῦ ἔρχεται, δὲν ξέρω τί τὸν πιάνει,
καὶ ἀφίνει κάτω τᾶρματα καὶ ὅπου φύγη φύγη
ὡσάν σκυλι λαγωνικὸ ποῦ τρέχει γιὰ κυνήγι.
Ὁ ἄλλος πάλι ὁ Πηνεῖω, τὸ ταῖρι τοῦ Λαίνα,
ὅταν ἀκούσῃ πυρκαγιά καὶ ἄλλοῦ καὶ ἴσθην Ἀθήνα,
ἀτρόμητος μὲς ἴσθης φωτιάς πετεῖεται τὸ καμίνι
καὶ ὡς ποῦ νὰ πῆς π ἄ τ ε ρ ἡ μ ὦ ν γιὰ μιὰ στιγμή

καὶ φαίνεται μὲς ἴσθης φωτιάς τὸ πρῶτο παλληκάρι
καὶ ἀξίζει τότε καὶ χρυσὸ παράσημο νὰ πάρῃ,
μὰ τοῦ πολέμου τὴν φωτιά δὲν ξέρω πῶς τὴν τρέμει
καὶ σὰν γυναῖκα φαίνεται ποῦ εἶναι γιὰ χαρμί,
καὶ σὰν σφυρίξῃ γύρω του τῆς σφαίρας τὸ μολύβι
μέσα ἴσθης κάπαις, Περικλῆ, τᾶνάστημά του κρύβει.
Διάφοροι ὄργανισμοί, καθὼς καταλαμβάνεις,
καὶ ἂν ἔχεις Σολομόντος νοῦν, μὰ τὸ σταυρὸ τὸν χάνεις.

Π.— Ζητήματα τῶν ἱατρῶν καὶ τῶν φυσιολόγων.

Φ.— Καὶ δι' αὐτὸ μὴ λέγωμεν διὰ κανένα ψόγον.
Δὲν εἰμπορεῖς ἀτρόμητος γιὰ κάθε πρᾶγμα νᾶσαι,
πρέπει θαρρῶ γιὰ κάτι τί ἴστον κόσμον νὰ φοβᾶσαι.
Ἄν πέφτῃς πρῶτος ἴσθης φωτιάς καὶ ἴσθι στιγμή

δὲν πρέπει καὶ ἴστον πόλεμον τὰ κῶλα σου ν' ἀφίνης,
καὶ ἂν τοῦναντίον κράτιστος φανῆς ἐν τοῖς πολέμοις,
ἀλλ' ὅμως πρέπει, Περικλῆ, τοῦλάχιστον νὰ τρέμῃς
τὸ πῦρ ἢ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἔσθ' ὅτε τὴν γυναῖκα...

Π.— Ἐπῆρες τὸν κατήφορο, παληόγλωσσα, καὶ στέκα.

Φ.— Καὶ νῦν χωρὶς ἐμπάθειαν παραμικρὰν νὰ δείξω
τὸ κατηγορητήριον συντόμως θ' ἀναπτύξω.
Εὐθὺς μετὰ τὴν ἔναρξιν ἐκείνου τοῦ πολέμου
καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λώρη, ἀδελφέ μου,
ὁ πυροσβέστης ὁ Πηνεῖω καὶ ὁ κύριος Λαίνας,
χορτάσαντες, ὡς φαίνεται, τῆς νίκης τὰς μυρσίνας,
ἐσκέφθησαν ἀπὸ κοινοῦ νὰ ρίξουν τ' ἄρματα τῶν
καὶ ἀλαμπρατσέτα καὶ οἱ διὰ νὰ πᾶνε ἴσθι δουλειά τῶν.
Κι' ἀμέσως τότε ὁ Πηνεῖω μὲ πεθαμμένου χροῶμα,
μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, μὲ τὴν ψυχὴν ἴστο στόμα,
ἴστο ἐχθρικὸν στρατόπεδον πηγαίνει πρῶτος, πρῶτος,
ἀλλ' ἔξαφνα διὰ τουφεκιῶν βαρὺς ἠκούσθη κρότος,
καὶ ἐκεῖνος πέφτει μπρούμητα καὶ κατὰ γῆς σπαράζει,

ἐνφ μὲ γέλοια «γκέλ μπουρντά» ὁ Τοῦρκος τοῦ φωνά-

Συνῆλθε τότε ὁ Πηνεῖω, τὸ θάρρος του λαμβάνει,
καὶ ἔμπρὸς εἰς τὸν Μπεκῆρ Ἀγᾶ κατεσπευσμένως φθά-
καὶ εὐθὺς τῆς παραδόσεως προτείνονται οἱ ὄροι
καὶ παραδίδει τὸ σπαθὶ τοῦ ἀειμνήστου Λώρη,
γιὰ νὰ μὴν ποῦν πῶς ἔδωσε ἴστον Τούρκους τὸ δικό
καὶ γὰρ δὲν εἶναι ἴδιον γενναίου στρατιώτου.

Π.— Ὄστε μὴ πορεῖ νὰ πῆ κανεὶς γι' αὐτὸν τὸν πυροσβέστη
πῶς προσβολὴν τὸ ξίφος του καμμίαν δὲν ὑπέστη.

Φ.— Καθένας ὅπου πόλεμον καὶ ἱπποσύνη νοιῶθει
μὴ πορεῖ νὰ πῆ πῶς ὁ Πηνεῖω ποσῶς δὲν παρεδόθη,
ἀφοῦ ὡς ἤρωας ἀληθῆς ἔμπρὸς εἰς τὸν ἐχθρὸ του
ξένο σπαθὶ παρέδωσε καὶ ὄχι τὸ δικό του.

Ἐξέτασε, βρὲ Περικλῆ, τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος...
ἂν τύχῃ νὰ στηλιαρωθῆς δι' ἄλλον κατὰ λάθος,
δὲν θὰ εἴπῃ πῶς δι' αὐτὸ δὲν εἶσαι παλληκάρι,
ἀφοῦ δι' ἄλλον ἔφαγες ἀνέλπιστο στηλιάρι.

Αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Πηνεῖω μὴ πορεῖ νὰ πῆ κανένας,
ποῦ εἶναι κάπως ἄνθρωπος μὲ λογικὴν καὶ φρένας.
Δὲν ἔδωσε τὸ ξίφος του, ἀλλ' ἔδωσε τοῦ Λώρη...

Π.— Ἐν τούτοις στὰ καθέκαστα, βρὲ Φασουλῆ, προχώρει.

Φ.— Συγχρόνως δὲ τὰ ρούχα του καὶ τὴν σκευὴν του ὅλην
τὰ ἔστειλε ἴστον Τρίκαλα εἰς ἓνα παντοπόλην,
καὶ τὰ γαλιὰ δὲν ἔξυσε μὲς ἴστον πολλή του ζάλη
καὶ ἀμέσως ἔστειλε καὶ αὐτὰ σ' ἐκεῖνον τὸν μπακάλη,
γιὰ νὰ μὴν ποῦν πῶς ὁ Πηνεῖω δὲν εἶχε ψυχραιμίαν
καὶ πῶς ἀφῆκε ἴστον ἐχθροὺς ἀνάμνησιν καμμίαν.
Ἀφοῦ δὲ ἡ παράδοσις ἐγένετο ἐν τάξει,
ἔπῃγε τότε ὁ Πηνεῖω τοὺς ἄλλους νὰ φωνάξῃ.

Ὅριστε, λέγει, κύριοι, τί ἀδιαφορεῖτε;
ἡ Κοῦτρα διαλέγεται καὶ μὴν ἀργοπορεῖτε.

Ὁ δὲ Λαίνας θεωρῶν τὸν φίλτατον ἑταῖρον
καὶ τοῦ Πηνεῖω τὸν θρίαμβον πολὺ βαρέως φέρων,
Μπεκῆρ Ἀγᾶ, ἐφώνησε, ἀπὸ τὴν Κοῦτρα ἀπάνω,
συχῶρα με γιὰ τὸ θεὸ καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, ὁ γέρον καὶ ὁ νέος,
οἱ πάντες ἠντομόλησαν πρὸς τὸν ἐχθρὸν γενναίως
μὲ φλέγμα, μὲ ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν
διὰ τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἄλλ' ὅσοι δὲν ἠθέλησαν τὰ ὄπλα τῶν ν' ἀφήσουν
καὶ ἀπαθῶς πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ αὐτοὶ ν' αὐτομολήσουν,
ἐκεῖνοι ἔτρωγαν γροθιαῖς, χαστούκια καὶ γιακάδες,
καὶ ὑβρίζοντο ριψάσπηδες, γαϊδούρια καὶ ραγιαδες.

Ἄλλὰ καὶ μιὰ ἡμίονος ἐκεῖ παρευρεθεῖσα
καὶ εὐθὺς τῶν ἀνωτέρων τῆς τὸ ἔργον μιμηθεῖσα,
τροχάδην ἠντομόλησε πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐκείνη,
ἐπιθυμοῦσα, φαίνεται, Ὀθωμανὶς νὰ γίνῃ.

Καὶ ὡς αὐτὰ ἐώρακεν ἐκεῖνος μαρτυρήσει
καὶ ἀληθέστατον ἐστὶ πᾶν ὅ,τι ἐκστομίσει,
κάκεινος ὄψει, Περικλῆ, ἀλήθειαν πῶς λέγει,
χωρὶς ἐκ φθόνου βέβαια τοὺς ἤρωας νὰ ψέγῃ.

Π.— Καὶ τί λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, ἐξήχθη ἐκ τῆς δίκης;

Φ.— Τί ἄλλο παρὰ θρίαμβοι τροπαιοφόρου νίκης.
Ἄλλ' ἀφῆσέ με, ἀδελφέ, καὶ τίποτε δὲν λέω...

Π.— Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται, βρὲ Φασουλῆ, νὰ κλαίω.

Φ.— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Περικλῆ...

Π.— Φεῦ! τῆς πολλῆς ὀδύνης!

Φ.— Τὸ πρόσωπόν σου σκέπασε ἀμέσως ἐξ αἰσχύνης,
καὶ γιὰ νὰ πάψω δεῖρε με ὀργήγορα, κενέφη...

Π.— Ὅρσε λοιπόν διὰ τρεῖς σβερχιαῖς, ἂν καὶ δὲν ἔχω κέφι.